



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 60/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Potockým, Mydlárska 19, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Žilina, Krajským súdom v Žiline a Najvyšším súdom Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný

súd“), Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 T 71/2012 zo 14. mája 2015 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Krajský súd rozsudok okresného súdu uznesením č. k. 3 To 42/2015-386 z 24. marca 2016 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Dovolanie podané sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku uznesením sp. zn. 5 Tdo 70/2016 z 13. októbra 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opisuje dôvody podaného dovolania proti uzneseniu krajského súdu, ktoré mali napĺňať dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), g), i) a l) Trestného poriadku. Tie mali okrem iného spočívať v tom, že súdy nižších stupňov nevykonali sťažovateľom navrhované dôkazy, že vykonané dôkazy neboli súdom realizované zákonným spôsobom a že zo skutkových zistení okresného súdu a krajského súdu vyplývajú zásadné nedostatky týkajúce sa základných náležitostí právneho posúdenia veci, t. j. nedostatky preukázania všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty predmetných trestných činov. Domáhal sa pritom použitia základnej zásady trestného konania – in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Napriek jeho návrhom však malo byť jeho dovolanie najvyšším súdom odmietnuté.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

8. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

9. Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

10. Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu

návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

11. Po preskúmaní podania doručeného 24. januára 2016 ústavný súd konštatuje, že napriek právnenému zastúpeniu sťažovateľa toto podanie nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 4 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde. Závažným nedostatkom sťažnosti je absencia petitu sťažnosti, t. j. návrhu, ako má ústavný súd vo veci rozhodnúť, ktorý bráni jej meritórnemu preskúmaniu. Sťažovateľ síce ako porušovateľov základného práva označuje okresný súd, krajský súd a najvyšší súd a ako predmet sťažnosti uvádza „*porušovanie práva ustanoveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“, pričom z argumentácie sťažnosti možno aj vyvodiť, v ktorých konaniach malo k tomuto porušeniu dôjsť, nie je však z nej zrejmé, k porušeniu ktorých konkrétnych práv malo vo veci sťažovateľa dôjsť (uvedené ustanovenia ústavy a dohovoru totiž obsahujú viacero konkrétnych práv), a najmä či k nim malo dôjsť postupom označených súdov alebo len ich rozhodnutiami.

12. Ústavný súd zároveň konštatuje, že sťažnosť sa vyznačuje zmätočnosťou svojho obsahu vyúsťujúcou do nedostatku ďalšej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu vo vzťahu k právam, vyslovenia porušenia ktorých by sa sťažovateľ v petite sťažnosti mal (ak by bola správne koncipovaná) domáhať. Odôvodneniu sťažnosti takáto kvalita zjavne chýba, pretože vo svojej podstate vôbec neobsahuje odôvodnenie vo vzťahu k právam, ktoré vyplývajú z čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru, a je len prenosom dovolacej argumentácie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu. V skutočnosti teda v nej absentujú dôvody majúce ústavný rozmer, ktoré by porušenie týchto práv osvedčovali. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť ako celok pôsobí

nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv (pri zastúpení kvalifikovaným právny zástupcom) v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

13. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

14. Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

15. Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. V dôsledku toho rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo v danej veci opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2017